

Prišel je Vogalov Jože iz Amerike. Lep mlad fant, pod nosom črne brčice, v lepi suknji in z velikim kovčkom.

In novo življenje se je začelo pri Vogalovih. Popravili so hišo, podrli so skedenj in postavili novega, kritega z opeko. Dobili so deklo, da ni bilo treba materi toliko delati. Njive, prej zapuščene, so zopet bujno rodile; travniki, zanemarjeni, so kakor v novem življenju pognali bujno travo.

„Kako si je opomogel, ta Vogal! Vse mu gre po sreči!“ „A prej — kakšna revščina je vladala! On več ne pije, Nace je tudi ves drugačen. Jože, takega fanta se pa ne dobi kinalu!“ „E srečni starši, ki imajo dobre otroke!“ Tako so govorili sosedge med sabo, in po pravici.

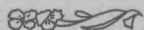
Kakor hči bogataša med revnejšimi otroki, je stala Vogalova hiša med drugimi domovi.

ln če je prišel popotnik mimo, je v svojem srcu blagroval ljudi, ki žive v tej hiši. ln ni se varal.

Sreča je hodila po hiši, angel božji je rosil nanjo obilen božji blagoslov.

Lep večer življenja sta imela stari Vogal in Vogalovka. Z zadovoljnostjo in ponosom sta gledala na pridne otroke.

Rada sta se spominjala na dneve tuge in bridkosti; a vse to je sedaj minulo. Zbežala je žalost in nesreča, in solnce sreče je sijalo z bogatimi žarki na Vogalovo hišo, na belo hišo sredi vasi . . .



KO JE BIL MIRKO BOLAN.

Mrak se je delal in zvezdice so se užigale, male in svetle in visoko. V bregu, pod temnim gozdom, je stala mala kočica. Joj, kako majhna je bila in pa slamnata je bila. Pa je bilo vendar doslej toliko sreče pod to slamnato streho in pa krika dovolj v njej in okoli nje! To je bilo takrat, ko je bil še Mirko zdrav. Zdaj pa je Mirko bolan, močno bolan. Mamica sedi ob njegovi postelji in nič ne misli, da bi šla spat. Kako bo šla spat, če je bolan njen ljubljencek, zelo močno bolan, njen dobri, mali Mirko, njeno vse. Ti uboga mamica! Mirko pa nič ne ve, kako hudo je mamici. Kako bo on vedel, ko še niti ne ve, da je bolan; zato leži mirno in gleda mamico, kakor bi hotel reči: Kaj pa to, mamica, da jaz nič ne morem na vrt? Samo včasih ga zaboli v glavi, pa mu takoj odleže, ko mu mamica ovije mrzlo rutico okrog čela. ln ko Mirko ne more zaspati, mu začne mamica pripovedovati o vrtu in o rožah. O, mamica zna lepo pripovedovati. Tako govori mamica:

„Da, Mirko je bolan, hudo je bolan sirotek. Pa tako hudo! ln glavica ga boli, malo, prav malo. Kaj bo to! Mirko še joče ne; zakaj bi pa tudi jokal, ko sedi mamica pri Mirku, in mamica ima njega tako rada, toliko, toliko . . . ln zakaj bi ga ne imela rada, ko je Mirko tako priden. Pri-nese to, prinese ono, lepo uboga, ves dan je pri delu; zvečer pa se pre-

križa in lepo moli z mamico in potem vošči: lahko noč! in mamico poljubi in zaspi . . . Še strah ga ni nič. On vso noč mirno spi in sanja. Kaj sanja ljubljencek? Z Bogom se pogovarja, pa na zvezdicah se prepeljava, pa angelce gleda, tiste lepe, z zlatimi perutnicami, pa dolgimi haljami, pa z zvezdami v laseh, pa posluša, ko pojejo:

Angelčki, angelčki
božji mi,
dobrih otrok
prijatelji . . .

Kako lepo pojejo, kakor ptički v gozdu tako lepo; o še lepše pojo in še bolj znajo kakor drobne seničice in črni kosi in drobni škrjančki. Da, škrjančki lepo pojejo, ali angelci pojejo še lepše. Zakaj bi pa ne peli, ko je Mirko tako priden in pa ima angelčke rad in pa tako rad posluša, kadar angelčki pojo.

Zdaj pa je bolan, hudo je bolan. Da, ta grda bolezen, kaj si le izmisli, da pride k našemu Mirku! Naj se kar pobere! Mamica je noče, ker je Mirko priden; naj gre raje drugam, kjer so otroci poredni in ne ubogajo. Mirko pa noče biti bolan. Na vrtu je tako lepo, šel bi rad na vrt. Rože, lepe, lepe so v vrtu, rdeče, bele, modre in pisane, pa močno dišijo, pa metuljčki se igrajo po njih in utripljejo s prašnimi krili. Da, ti neumni metuljčki: okolu se podijo, namesto da bi sedeli prav lepo pri miru in ne mazali pisanih oblek. Tako lepo je na vrtu! A pred hišo na trati je še lepše. Tam so kokoši in petelin. Zrnje pobirajo, pa pridejo vrabci in ga jim pozobljejo. Ti hudobni vrabci, ti tatinski! A kure so hude na vrabce. Kaj bi pa ne bile, ko jim vrabci pozobljejo zrnje, same pa morajo biti lačne. Ali Mirku se tudi vrabci smilijo; sirotki so, kaj bi ne pobirali zrnč. Saj mamica nasuje kuram novega žita in potem niso več lačne. Da, te kure! Ene so sive, druge rjave, pa petelina se boje. Kaj bi se ga ne, saj hodi kakor general po dvorišču in poje: kikiriki! Pa z rožo stresa, in rep se mu sveti, in hudo gleda. Ta smešni petelin! Kakor general je, pa je tako neumen, da se še kure norčujejo in mu pozobljejo zrnje. On pa hodi gor in dol in poje: Kikiriki . . .!

A vrabci se ga boje. Saj se ga boji še Belin, ki je velik in tako kosmat, kakor bavbav in tudi laja tako: bav, bav . . .!

Samo mucek se ne boji petelina. Saj ni čudno, ko ima tačice, na tačicah pa kremplje, kakor trne, kakor igle. Jih lahko ima, ko jih skrije za dlačice, da jih ne obrusi, ta mucek premeteni. Tiho se priplazi in polži mleko iz skledice, se obližne, pa gre; ta tatinski mucek, kar tako gre, kakor da ni storil nič hudega. Gre, pa leže v travo in zaspi. Kaj bi se bal mucek petelina, ko se ga še Belina ne, ki je velik in pa laja: bav, bav. Mirko pa ima raje Belina ko mucka. Belin ne praska, in pa pameten je Belin, učen je in vse zna. Še po dveh hodi in pa lepo prosi; ponoči pa straži, da ne pridejo tatovi, ti grdi tatovi. Zato ima Mirko močno rad Belina, in Belin ima močno rad Mirka. Pa kaj bi ta neumni Belin, ki je ves kosmat in pa laja: bav, bav, — kaj bi Belin, ki se še mucka boji, pa petelina. Hoho, še

petelina! Mirko ga ima pa vendarle rad, ko zna Belin hoditi samo po dveh in prositi. Mirko pa zna še peti, moliti in — še mucek ni tako premeten, da bi ga ugnal. Pa kaj bo Belin, ta neumni Belin, ko ima mamica Mirka še tisočkrat rajša.

Zdaj je pa bolan. Jutri zjutraj pa bo Mirko že zdrav in pojde na vrt. In ko ga bo zagledal Belin, bo prišel po dveh in bo lepo prosil in bo rekel: hov, hov. Ta neumni Belin še „dobro jutro“ ne zna reči. Kaj bo neumni Belin, ko bo prišla mamica in bo prinesla Mirku konjička, voziček, bič, pa puško, — pravo puško, prav tako, kakor se z njo strelja. Da, vse to bo dala mamica Mirku, ko ozdravi. Da, Mirko mora ozdraveti. Kajpak! Mirko bo šel v šolo in bo prvi v šoli, pa velik gospod bo in v zlati kočiji se bo vozil, pa velik grad bo imel in vse polno slug. — In vsi ga bodo zavidali in porečejo: „Glejte ga, kako je lep, in dober! Kdo bi si bil mislil, kdo bi si mislil, ko je bil še majhen in je ležal bolan v mali kočici pod slamnato streho — zdaj pa ima grad in polne kleti denarja. Tako bodo rekli ljudje, on pa se bo spomnil svoje mamice in se odpelje k njej in ji poreče:

„Oj mamica, zdaj pa kar z menoj! Kaj boste pod to slamnato streho, ko imam jaz grad, velik grad. Lepo boste živeli pri meni, kar sedite v kočijo!“ Tako pelje Mirko svojo staro mamico s seboj.. Konjički peketajo, solnčece se smeje, da še nikoli ni bilo tako lepo...“

Tako je govorila uboga mamica pozno v noč, sklonjena nad bolnega sinka. In solze so ji tekale po licu, po bledem, težke solze. Ko pa je, premagana od bdenja, vsnula, se ji je zazdelo, da jo je prejel nekdo za rame. Ozrla se je! In glej, njen Mirko je stal za njo, ves lep in velik in jo je gledal.

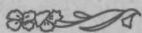
„Ali si ti, moj ljubček?“ —

„Sem, mamica; po slovo sem prišel. Jaz imam svoj grad, svoj lepi in zlati“ —

„Ne zapuščaj me!“ je vzkliknila preplašena mamica in se ječe zgrudila nad mrtvo telesce svojega Mirka...

Njegova angelska dušica pa je plula z bratci-angelčki proti novi domovini — k Bogu!

J. Mohorov.



JESEN.

Ocvetele so kresnice
sred poljan,
odletele so že ptice
prek poljan
tja na daljni jug.

Kakor sladek sen odšla je
že pomlad;
že jesenska sapa maje
zlati sad,
ki blešči se iz vej...

Bogumil Gorenjko.

